

31989L0107

1989.2.11.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

L 40/27

A TANÁCS IRÁNYELVE

(1988. december 21.)

az emberi fogyasztásra szánt élelmiszerekben felhasználásra engedélyezett élelmiszer-adalékanyagokra vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről

(89/107/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 100a. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

az Európai Parlamenttel együttműködve ⁽¹⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,

mivel az élelmiszer-adalékanyagokra és ezek használati feltételeire vonatkozó nemzeti jogszabályok közötti különbségek akadályozzák az élelmiszerek szabad mozgását; mivel ezek tisztességtelen versenyfeltételeket teremthetnek, és ily módon közvetlenül érintik a közös piac létrehozását és működését;

mivel ezért ezeket a jogszabályokat közelíteni kell;

mivel ezeket a követelményeket adott esetben egy több szakaszban létrehozandó, átfogó irányelvbe kell foglalni;

mivel az élelmiszeradalékanyag-kategóriák listáiról szóló irányelvnek a Szerződés 100a. cikkében meghatározott eljárás szerint történő létrehozása a Tanács hatáskörébe tartozik;

mivel az e kategóriákba tartozó élelmiszer-adalékanyagok felhasználását csak a Tanács által meghatározott, általánosan elfogadott tudományos és technológiai követelmények alapján lehet engedélyezni;

mivel az adalékanyagok és felhasználási feltételeik listájának összeállítása során az olyan rendelkezések elfogadása előtt, amelyek kihatással lehetnek a közegészségügyre, konzultációt kell folytatni a 74/234/EGK bizottsági határozattal ⁽³⁾ létrehozott élelmiszerügyi tudományos bizottsággal;

mivel lehetővé kell tenni az engedélyezett adalékanyagok listájának a tudományos és technikai fejlődéshez történő hozzáigazítását; mivel ebben az esetben a Szerződésben meghatározott eljárási szabályokon kívül célszerű lenne egy olyan rendszer kialakítása is, amely ideiglenes nemzeti intézkedések elfogadása révén lehetővé teszi a tagállamok hozzájárulását a közösségi megoldás kialakításához;

mivel az élelmiszer-adalékanyagok tisztasági követelményeinek meghatározása, valamint a vizsgálati és mintavételi módszerek kidolgozása olyan technikai jellegű kérdések, amelyek megoldását célszerű a Bizottságra bízni;

mivel a színezékekre, tartósítószerre, antioxidánsokra, emulgeálószerre, stabilizátorokra, sűrítőanyagokra és zselésítőanyagokra vonatkozó meglévő közösségi rendelkezéseket ezen irányelv alapján módosítani kell;

mivel minden olyan esetben, amikor a Tanács az élelmiszerekre vonatkozó szabályok végrehajtására hatalmazza fel a Bizottságot, ki kell dolgozni egy eljárást, amely biztosítja a tagállamok és a Bizottság közötti szoros együttműködést a 69/414/EGK ⁽⁴⁾ határozattal létrehozott Élelmiszerügyi Állandó Bizottságon belül,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

1. Ezt az irányelvet azon élelmiszer-adalékanyagok esetében kell alkalmazni, amelyek az I. mellékletben szereplő valamely kategóriába tartoznak, és amelyeket valamely élelmiszer előállítása vagy elkészítése során használnak vagy erre szánják, és – akár módosult formában – a késztermékben is jelen vannak (a továbbiakban „élelmiszer-adalékanyagok”).

2. Ezen irányelv alkalmazásában az „élelmiszer-adalékanyag” olyan anyag, amelyet –t tekintet nélkül arra, hogy van-e tápértéke vagy sem – élelmiszerként önmagában általában nem fogyasztanak és nem használnak élelmiszerek jellemző összetevőjeként, továbbá amelynek az élelmiszer gyártása, feldolgozása, elkészítése, kezelése, csomagolása, szállítása vagy tárolása során az élelmiszerhez technológiai célból történő szándékos hozzáadása azt eredményezi vagy ésszerűen értékelve azt eredményezheti, hogy önmaga vagy származékai közvetlenül vagy közvetve az élelmiszer összetevőjévé válnak.

⁽¹⁾ HL C 99., 1987.4.13., 65. o. és HL C 12., 1989.1.16.

⁽²⁾ HL C 328., 1986.12.22., 5. o.

⁽³⁾ HL L 136., 1974.5.20., 1. o.

⁽⁴⁾ HL L 291., 1969.11.19., 9. o.

3. Ezt az irányelvet nem kell alkalmazni:

- a) a technológiai segédanyagok ⁽¹⁾ esetében;
- b) a növény-egészségügyre vonatkozó közösségi szabályokkal összhangban a növények és a növényi termékek védelmére használt anyagok esetében;
- c) a 88/388/EGK tanácsi irányelv ⁽²⁾ hatálya alá tartozó, élelmiszerekben történő használatra szánt aromaanyagok esetében;
- d) az élelmiszerekhez tápanyagként hozzáadott anyagok (például ásványi anyagok, nyomelemek vagy vitaminok) esetében.

2. cikk

1. Az I. mellékletben felsorolt minden olyan adalékanyag-kategória esetében, amelyre vonatkozóan a 3. cikk (3) bekezdése szerinti listát állítottak össze, csak a listán szereplő anyagok, és csak az ott meghatározott feltételekkel, használhatók fel élelmiszer-adalékanyagként élelmiszerek gyártására vagy elkészítésére.

2. Az élelmiszer-adalékanyagoknak az I. mellékletben szereplő kategóriák valamelyikébe történő besorolása az azokhoz általában társított alapvető hatás alapján történik. Az adalékanyag az adott kategóriába történő besorolása azonban nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy az adalékanyagot más célra is engedélyezzék.

3. Az élelmiszer-adalékanyagokat a II. mellékletben meghatározott általános követelmények alapján kell valamelyik listába felvenni.

3. cikk

1. Az I. mellékletben meghatározott kategóriákba tartozó adalékanyagokra vonatkozó egyedi rendelkezéseket egy átfogó irányelvben kell meghatározni, amely a különleges adalékanyag-kategóriákról szóló, meglévő egyedi irányelveket is magában foglalja. Az átfogó irányelvet több szakaszban is össze lehet állítani.

2. A Tanács a Bizottság javaslata alapján a Szerződés 100a. cikkében meghatározott eljárás szerint elfogadja:

- a) azon adalékanyagok listáját, amelyek felhasználása az összes többi adalékanyag kizárása mellett engedélyezett;
- b) azon élelmiszerek listáját, amelyekhez ezeket az adalékanyagokat hozzá lehet adni, a hozzáadás feltételeit, adott esetben pedig a technológiai célú felhasználásuk korlátozásait;
- c) a hordozóanyagként és oldószerként használt adalékanyagokra vonatkozó szabályokat, adott esetben ideértve az ezeket érintő tisztasági követelményeket is;

⁽¹⁾ Ezen irányelv alkalmazásában „technológiai segédanyag” olyan anyag, amelyet élelmiszer összetevőjeként önmagában nem fogyasztanak, és a nyersanyagok, az élelmiszerek vagy azok összetevőinek feldolgozása során használnak egy bizonyos technológiai cél – a kezelés vagy a feldolgozás során történő – elérése érdekében, ami a maradékok véletlenszerű vagy technológiailag elkerülhetetlen jelenlétét eredményezheti a késztermékben, feltéve, hogy ezek a maradékok nem jelentenek semmiféle egészségügyi veszélyt és a késztermékre semmilyen technológiai hatásuk nincs.

⁽²⁾ HL L 184., 1988.7.15., 61. o.

3. A 11. cikkben megállapított eljárás szerint kell elfogadni:

- a) az érintett adalékanyagok tisztasági követelményeit;
- b) adott esetben az a) pontban említett tisztasági követelmények betartásának ellenőrzéséhez szükséges vizsgálati módszereket;
- c) adott esetben az élelmiszerekben és az élelmiszereken található adalékanyagok mintavételi eljárását, valamint a minőségi és a mennyiségi vizsgálatok módszereit;
- d) a 2. cikk rendelkezései betartásának biztosításához szükséges egyéb szabályokat.

4. cikk

1. Ha egy tagállam új információk vagy a meglévő információk ezen irányelv vagy a 3. cikkben említett átfogó irányelv elfogadása óta végzett felülvizsgálata eredményeként pontosan meghatározott indokok alapján úgy ítéli meg, hogy az adalékanyagok élelmiszerekben történő felhasználása – bár ezen irányelvvel vagy a 3. cikk alapján meghatározott valamely listával összhangban áll – veszélyt jelent az emberi egészségre, ez a tagállam a saját területén átmenetileg felfüggesztheti vagy megtilthatja a kérdéses rendelkezések alkalmazását. Erről haladéktalanul tájékoztatja a többi tagállamot és a Bizottságot, döntése indokainak megjelölésével.

2. A Bizottság az Élelmiszerügyi Állandó Bizottságon belül, a lehető legrövidebb időn belül megvizsgálja az (1) bekezdésben említett tagállam által megjelölt indokokat, majd haladéktalanul véleményt nyilvánít és meghozza a megfelelő intézkedéseket.

3. Ha a Bizottság az (1) bekezdésben említett problémák megoldása és az emberi egészség védelmének biztosítása érdekében szükségesnek látja ezen irányelv vagy a 3. cikkben említett átfogó irányelv módosítását, e módosítások elfogadása céljából a 11. cikkben meghatározott eljárást kezdeményezi; ebben az esetben az a tagállam, amely védintézkedéseket fogadott el, ezeket az említett módosítások elfogadásáig fenn tarthatja.

5. cikk

1. A tagállamok bármely lista 3. cikk alapján történő elfogadása óta bekövetkezett tudományos és műszaki fejlődés figyelembe vétele céljából saját területükön átmenetileg engedélyezhetik az I. mellékletben szereplő kategóriák valamelyikébe tartozó, de az erről szóló listán nem szereplő adalékanyag forgalmazását és felhasználását, feltéve, hogy a következő feltételeknek megfelelnek:

- a) az engedély tartama legfeljebb két év lehet;
- b) a tagállamnak biztosítania kell az általa engedélyezett adalékanyagot tartalmazó élelmiszerek hatósági ellenőrzését;

c) az engedélyben a tagállam előírhatja, hogy a kérdéses adalékanyag segítségével előállított élelmiszerek különleges jelzéssel legyenek ellátva.

2. A tagállamok a döntések hatályba lépésétől számított két hónapon belül közlik a többi tagállammal és a Bizottsággal azon engedélyező határozatok szövegét, amelyeket az (1) bekezdés szerint fogadnak el.

3. Az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott kétéves időszak lejártá előtt a tagállamok kérhetik a Bizottságtól annak az adalékanyagnak a 3. cikk szerint elfogadott listára történő felvételét, amelyet az e cikk (1) bekezdése szerint nemzeti szinten engedélyeztek. Ugyanakkor a tagállamoknak olyan bizonyítékokat kell szolgáltatniuk, amelyek véleményük szerint igazolják az adalékanyag listára történő felvételének szükségességét, valamint jelezniük kell annak felhasználási módját. Ha a Bizottság a kérést jogosnak ítéli, akkor a 3. cikk alapján elfogadott lista módosítása céljából megindítja a szerződés 100a. cikkében meghatározott eljárást. A Tanács a Bizottság javaslata alapján az ügynek a Tanácshoz történő beterjesztését követő 18 hónapon belül jár el.

4. Ha az (1) bekezdésben kikötött kétéves időszakon belül a Bizottság nem nyújtja be a (3) bekezdés szerinti javaslatot vagy a Tanács a (3) bekezdésben kikötött 18 hónapos időszakon belül nem jár el, akkor a nemzeti engedélyt vissza kell vonni. Ezzel egyidőben egy más tagállam által ugyanarra az adalékanyagra kiadott engedélyt is vissza kell vonni.

5. Ugyanarra az adalékanyagra új engedély csak abban az esetben adható, ha a (4) bekezdésben előírt visszavonást követően történt tudományos vagy műszaki fejlődés ezt indokolja.

6. cikk

Azokat a rendelkezéseket, amelyek kihatással lehetnek a közegészségügyre, az élelmiszerügyi tudományos bizottsággal folytatott konzultációt követően kell elfogadni.

7. cikk

1. A nem a végső fogyasztó számára történő eladásra szánt élelmiszer-adalékanyagok csak akkor hozhatók forgalomba, ha a csomagolásukon vagy a tárolóedényeken a következő információk jól látható, könnyen olvasható és letörölhetetlen formában szerepelnek:

- a) – az önmagukban vagy keverve árusított adalékanyagok esetében minden egyes adalékanyag teljes tömeg szerinti aránya csökkenő sorrendben, a valamely közösségi ren-

delkezésben meghatározott neve és az E-száma, vagy ilyen rendelkezések hiányában az adalékanyag leírása, amely eléggé részletes ahhoz, hogy az adalékanyagot megkülönböztesse azoktól, amelyekkel az egyébként összekeverhető lenne,

- amennyiben az adalékanyagban az élelmiszer-adalékanyag vagy élelmiszer-adalékanyagok tárolását, eladását, szabványosítását, feloldását vagy hígítását elősegítő egyéb anyagok vagy élelmiszer-összetevők vannak jelen, akkor az adalékanyag első francia bekezdés szerinti neve és a teljes tömeg szerinti aránya csökkenő sorrendjében az összes összetevő jelzése;

- b) – vagy az „élelmiszerekben való felhasználásra” megjegyzés,

- vagy az „élelmiszerekben korlátozottan használható” megjegyzés,

- vagy más egyértelmű utalás a rendeltetésszerű élelmiszeripari felhasználására;

- c) szükség esetén a tárolás és a felhasználás különleges feltételei;

- d) a felhasználási utasítások, ha ezek elhagyása nem biztosítaná az adalékanyag megfelelő felhasználását;

- e) az árutételt vagy a szállítmányt azonosító jelzés;

- f) a gyártó, a csomagoló vagy a Közösség területén működő forgalmazó neve és címe;

- g) valamennyi olyan összetevő százalékarányának a feltüntetése, amelynek az élelmiszerekben történő felhasználása mennyiségi korlátozás alá esik, vagy olyan, a pontos összetételre vonatkozó adatok, amelyek lehetővé teszik a vevők számára az élelmiszerre vonatkozó közösségi előírások vagy ezek hiányában az élelmiszerre vonatkozó nemzeti előírások követelményeinek a betartását. Amennyiben ugyanaz a mennyiségi korlátozás vonatkozik az önmagukban vagy a kombináltan használt összetevők egy csoportjára, akkor az együttes százalékarány egyetlen számmal is megadható;

- h) a nettó mennyiség;

- i) a 3. cikkben említett átfogó irányelvben meghatározott bármely más információ.

2. Az (1) bekezdéstől eltérően az a) pont második francia bekezdésében és a d)–g) pontban előírt információkat csak azokban, a szállítmányra vonatkozó kereskedelmi okmányokban kell feltüntetni, amelyeket az áru szállításakor vagy azt megelőzően kell átadni, feltéve, hogy az „élelmiszerek előállítására és nem kiskereskedelmi forgalmazás céljára” megjelölés a kérdéses termékek csomagolásának vagy tárolóedényének jól látható részén szerepel.

8. cikk

A végső felhasználó számára eladásra szánt élelmiszer-adalékanyagok csak akkor hozhatók forgalomba, ha a csomagolásukon vagy a tárolóedényeiken jól láthatóan, tisztán olvashatóan és letörölhetetlenül szerepelnek a következő információk:

- a) a termék neve. Ennek a megnevezésnek a kérdéses termékre vonatkozó közösségi rendelkezésekben meghatározott névből, a termék E-számából vagy ilyen rendelkezések hiányában a termék leírásából kell állnia, amely eléggé részletes ahhoz, hogy a terméket megkülönböztesse azoktól, amelyekkel az egyébként összekeverhető lenne;
- b) a 7. cikk (1) bekezdésének a)–f) és h) pontjában előírt információk;
- c) a 79/112/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 9. cikke értelmében vett minimális eltarthatósági idő;
- d) a 3. cikkben említett átfogó irányelvben meghatározott bármely más tájékoztatás.

9. cikk

A 7. és 8. cikk rendelkezései nem érintik a tömegre és a mértékekre vagy a veszélyes anyagok és készítmények kiszurelésére, osztályozására, csomagolására, címkézésére vagy szállítására vonatkozó részletesebb vagy átfogóbb törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket.

10. cikk

A tagállamoknak tartózkodniuk kell 7. és 8. cikkben szereplő követelményeknél részletesebb előírások meghatározásától az ott előírt adatok feltüntetésének módja tekintetében.

A 7. és 8. cikkben meghatározott adatokat a vevők számára könnyen érthető nyelven kell feltüntetni, kivéve, ha a vevők tájékoztatásának biztosítása érdekében más intézkedéseket hoztak. Ez a rendelkezés nem akadályozza az adatok különböző nyelveken történő feltüntetését.

11. cikk

1. Amennyiben az e cikkben meghatározott eljárást kell követni, az elnök a saját kezdeményezésére vagy valamely tagállam képviselőjének a kérésére az Élelmiszerügyi Állandó Bizottság elé terjeszti az ügyet.

2. A Bizottság képviselője a bizottság elé terjeszti a meghozandó intézkedések tervezetét. A bizottság, az elnöke által az ügy sürgősségétől függően megállapított határidőn belül, véleményt nyilvánít a tervezetről. A vélemény a Szerződés 148.

⁽¹⁾ HL L 33., 1979.2.8., 1. o.

cikkének (2) bekezdésében meghatározott minősített többséggel kell meghozni. Az elnök nem szavaz.

3. a) A Bizottság a tervezett intézkedéseket elfogadja, ha azok összhangban vannak a bizottság véleményével.

b) Ha a tervezett intézkedések nincsenek összhangban a bizottság véleményével, vagy a bizottság nem nyilvánított véleményt, a Bizottság a meghozandó intézkedésekről haladéktalanul javaslatot terjeszt a Tanács elé. A Tanács minősített többséggel határoz.

Ha a javaslatnak a Tanács elé terjesztésétől számított három hónapon belül a Tanács nem döntött, a javaslatot a Bizottság fogadja el.

12. cikk

1. A tagállamok meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az I. mellékletben meghatározott kategóriákba tartozó élelmiszer-adalékanyagokat csak akkor lehessen forgalomba hozni, ha azok megfelelnek ezen irányelv és mellékletei rendelkezéseinek.

2. A tagállamok az élelmiszer-adalékanyagokkal kapcsolatos indokok alapján nem tilthatják meg, nem korlátozhatják, és nem akadályozhatják az élelmiszer-adalékanyagok, az élelmiszerek vagy az élelmiszer-összetevők forgalmazását, ha azok megfelelnek ezen irányelv, a meglévő egyedi irányelvek és a 3. cikkben említett átfogó irányelv rendelkezéseinek.

3. A (2) bekezdés nem érinti azokat a nemzeti rendelkezéseket, amelyeket a 3. cikkben említett átfogó irányelv megfelelő rendelkezései hiányában kell alkalmazni.

13. cikk

A meglévő közösségi irányelveket ezen irányelvvel összehangoló intézkedéseket a 11. cikkben meghatározott eljárás szerint kell elfogadni.

14. cikk

1. A tagállamok meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek az értesítéstől számított 18 hónapon belül megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot. A meghozott intézkedések:

– legkésőbb az ezen irányelvről szóló értesítéstől számított két éven belül lehetővé teszik az ezen irányelv rendelkezéseinek megfelelő élelmiszer-adalékanyagok forgalmazását és felhasználását,

– az ezen irányelvről szóló értesítéstől ⁽¹⁾ számított legfeljebb három éven belül megtiltják az ezen irányelv rendelkezéseinek nem megfelelő élelmiszer-adalékanyagok forgalmazását és felhasználását.

2. Az (1) bekezdés nem érinti a meglévő közösségi rendelkezéseket vagy azokat a nemzeti rendelkezéseket, amelyeket a 3. cikkben említett átfogó irányelvek hiányában bizonyos élelmiszeradalék-csoportok esetében kell alkalmazni, vagy amelyek azokat az élelmiszereket határozzák meg, amelyekben vagy amelyekben az ezen irányelv rendelkezéseinek megfelelő élelmiszer-adalékanyagok felhasználhatók.

15. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1988. december 21-én.

a Tanács részéről

az elnök

V. PAPANDREOU

⁽¹⁾ A tagállamok ezen irányelvről szóló értesítése 1988. december 28-án történt.

I. MELLÉKLET

Az élelmiszer-adalékanyagok kategóriái

Színezékek
Tartósítószer
Antioxidánsok
Emulgeálószer
Emulgeáló sók
Sűrítőanyagok
Zselésítőanyagok
Stabilizátorok ⁽¹⁾
Ízfokozók
Étkezési savak
Savanyúságot szabályozó anyagok ⁽²⁾
Csomósodást és lesülést gátló anyagok
Módosított keményítők
Édesítőszer
Térfogatnövelő szer
Habzágatlók
Fényezőanyagok ⁽³⁾
Lisztkezelő szer
Szilárdítóanyagok
Nedvesítőanyagok
Kelátképző anyagok ⁽⁴⁾
Enzimek ⁽⁴⁾, ⁽⁵⁾
Tömegnövelő szer
Hajtogázók és csomagológázok

⁽¹⁾ Ez a kategória magában foglalja a habstabilizálókat is.

⁽²⁾ Ezek kétirányú savanyúság szabályozóként hathatnak.

⁽³⁾ Ezek közé az anyagok közé tartoznak kenőanyagok is.

⁽⁴⁾ E kifejezések szereplése a listán nem érinti az ezekre vonatkozó bármilyen jövőbeni döntést a végső fogyasztó számára szánt élelmiszerek címkéin történő jelölésükre vonatkozóan.

⁽⁵⁾ Csak az adalékanyagként használt anyagok.

II. MELLÉKLET

Az élelmiszer-adalékanyagok használatának általános feltételei

1. Az élelmiszer-adalékanyagok használatát csak akkor lehet jóváhagyni, ha:
 - bizonyítható, ésszerű technológiai szükséglet áll fenn, és a cél nem érhető el más, gazdaságilag és technológiailag megvalósítható eszközökkel,
 - a javasolt felhasználási szint mellett – a rendelkezésre álló tudományos adatok alapján – nem jelentenek veszélyt a fogyasztóra,
 - alkalmazásuk nem téveszti meg a fogyasztót.
 2. Az élelmiszer-adalékanyagok felhasználása csak akkor lehetséges, ha bizonyítható, hogy az adalékanyag javasolt felhasználása a fogyasztó számára előnyt jelent, más szóval bizonyítani kell azt, amit szokásosan „szükségletnek” nevezünk. Az élelmiszer-adalékanyagok használatának az a)-d) pontban megállapított egy vagy több célt kell szolgálnia, ha ezek a célok nem érhetők el más, gazdaságilag vagy technológiailag megvalósítható eszközökkel és nem jelentenek veszélyt a fogyasztó egészségére:
 - a) az élelmiszer táplálkozási minőségének megőrzése; az élelmiszer táplálkozási minőségének szándékos csökkentése csak akkor lehet indokolt, ha az élelmiszer nem képez lényeges elemet a szokásos étrendben, vagy ha az adalékanyag a különleges táplálkozási igényű fogyasztói csoportoknak szánt élelmiszerek előállításához szükséges;
 - b) a különleges táplálkozási igényű fogyasztói csoportok számára előállított élelmiszerekhez szükséges alkotórészek vagy összetevők biztosítása;
 - c) egy élelmiszer tartósságának vagy stabilitásának megnövelése vagy érzékszervi tulajdonságainak javítása, feltéve, hogy ez az élelmiszer jellegét, anyagát vagy minőségét nem változtatja meg olyan mértékben, hogy az a fogyasztót megtéveszse;
 - d) az élelmiszer gyártásának, feldolgozásának, előkészítésének, kezelésének, csomagolásának, szállításának vagy tárolásának elősegítése, feltéve, hogy az adalékanyagot nem a hibás nyersanyagok felhasználásából vagy a nemkívánatos (vagy akár nem higiénikus) módszerek alkalmazásából származó hatások leplezésére használják fel a fent említett tevékenységek bármelyikének során;
 3. Az élelmiszer-adalékanyag vagy annak származékai káros hatásainak meghatározására az adalékanyagot megfelelő toxikológiai vizsgálatnak és értékelésnek kell alávetni. Ennek az értékelésnek figyelembe kell vennie az adalékanyag felhasználásának bármilyen halmozódó, egymást erősítő vagy kihangsúlyozó hatását és a szervezet számára idegen anyagokkal szembeni összeférhetetlenség jelenségét.
 4. Az összes élelmiszer-adalékanyagot folyamatos megfigyelés alatt kell tartani, és amikor csak szükséges, azokat a változó felhasználási körülmények és az új tudományos ismeretek figyelembevételével újra kell értékelni.
 5. Az élelmiszer-adalékanyagoknak mindenkor meg kell felelniük a jóváhagyott tisztasági követelményeknek.
 6. Az élelmiszer-adalékanyagok jóváhagyása során:
 - a) meg kell határozni azokat az élelmiszereket, amelyekhez az adalékanyagok hozzáadhatók, valamint a hozzáadás feltételeit;
 - b) a felhasználást a kívánt hatás eléréséhez szükséges legalacsonyabb szintre kell korlátozni;
 - c) figyelembe kell venni az élelmiszer-adalékanyag esetében meghatározott megengedhető napi bevitelt vagy az annak megfelelő becslést, valamint ennek – az összes forrásból származó – valószínű napi bevitelét. Amennyiben az élelmiszer-adalékanyagot különleges fogyasztói csoportok által elfogyasztott élelmiszerekben használják, akkor az élelmiszer-adalékanyagok az ilyen fogyasztói csoportok körében lehetséges napi bevitelét kell figyelembe venni.
-